

[Engell]

Jeg er tilfreds med statsministerens meddelelse i dag om, at der nedsættes et særligt udvalg eller en gruppe til at tænke over regeringskonferencen. Jeg har også hæftet mig ved, at statsministeren tidligere har opfordret til, at der lægges op til et nyt nationalt kompromisforum for regeringskonferencen i 1996, så Danmark står så stærkt og så samlet som muligt.

Den tanke vil jeg ikke på forhånd afvise, men jeg må sige til regeringen, at jeg tror, det kan blive meget svært at holde sammen på alle partier. Sagt ligeud: Det Konservative Folkeparti vil ikke give SF vetoret i forhold til den fremtidige Europapolitik.

Det gælder også på det forsvars- og sikkerhedspolitiske område. Vi har længe sagt, at Danmark snarest muligt skal blive medlem af Vestunionen; udviklingen har, mener vi, givet os ret. Kendsgerningen er, at vi i øjeblikket bliver overhalet indenom af østeuropæiske lande og inden længe også af de baltiske stater. Danmark skal selvfølgelig sidde med ved bordet, hvor Europas forsvarspolitik drøftes. WEU vil som den europæiske søjle i NATO komme til at udgøre et stadig mere centralt forum for den sikkerhedspolitiske debat i Europa. Det har Socialdemokratiet i Norge for længst erkendt; vi mener også, det er på tide, Socialdemokratiet herhjemme kaster denne del af 1980'ernes fodnotepolitik, som det vel er, over bord og erkender virkelighedens verden.

Siden Murens fald i slutningen af 1980'erne har den internationale situation været et broget maleri. Blandt de store glædelige begivenheder, som også statsministeren hæftede sig ved, bør fremhæves Sydafrikas overgang til demokrati, det endelige farvel til apartheid. Lad os så håbe, at sydafrikanerne vil være i stand til at udvikle landet i fællesskab i årene fremover uden det fjendskab, vi er vidner til i andre dele af verden. Vi skal på fuld kraft støtte den proces, der er i gang.

Situationen i det tidligere Jugoslavien er endnu uløst. Nok er der tegn på stabilisering af krigssituationen, men en egentlig holdbar fred er langt fra i hus endnu. Også her yder Danmark en stor indsats, som Det Konservative Folkeparti helhjertet støtter.

Statsministeren gjorde meget ud af de lyse udsigter for dansk økonomi. Hvis man ikke vidste bedre, skulle man næsten tro, at regeringen kunne gå på vandet. Nu var det jo sådan,

at statsministeren også gav kredit til tidligere konservativt ledede regeringer. Jeg må sige, at statsministerens udtalelser – og heldigvis for det, det vil jeg så gerne kvittere for – stod i modsætning til det, statsministeren tidligere har sagt, men sen erkendelse er bedre end ingen erkendelse.

I øvrigt mener jeg, vi skal lade være med at fortsætte en diskussion om fortid, nutid og fremtid, men tryk overlade det til vælgernes dom, hvem man føler bør have ansvaret, æren og tilliden.

Statsministeren var jo også inde på de mange talmæssige forhold – jeg har indtryk af, at statsministeren godt kan lide statistikker – og jeg vil derfor også gerne hive et par enkelte tal frem, sådan at statsministerens, så vidt jeg kan bedømme, rimeligt gode humør må fortsætte lidt endnu – eller måske ikke helt.

I 1982 var inflationen på 10 pct. om året. Underskuddet på betalingsbalancen på 20 mia. kr. Renten på ca. 20 pct. Underskuddet på statsfinanserne på 8-9 pct. af bruttonationalproduktet. Dansk økonomi var i en forfærdelig forfatning. Ingen tvivl om det!

Derfor var der også brug for en lang periode, hvor øget privat opsparing og en stram offentlig udgiftspolitik kom i højsædet. Genopretningen af dansk økonomi måtte med det ualmindelig ringe udgangspunkt gøre ondt både på virksomhederne og på de private husholdninger.

I 1993, det sidste år, hvor KV-regeringen havde indflydelse på den økonomiske politik, var inflationen på 2 pct. Overskuddet på betalingsbalancen på 34,7 mia. Renten på 8 pct. Underskuddet på statsfinanserne på 4 pct. af BNP. Dansk økonomi var forvandlet! Ikke kun den daværende regering, men alle eksperter, økonomer, nationalt og internationalt, omtalte dansk økonomi som bomstærk.

Socialdemokratiet tog over på et tidspunkt, hvor de følte at dansk økonomi kunne tåle, at der blev satset på både gyngerne og karrusellerne, og det har regeringen så også til overmål benyttet sig af.

For hvordan er det så gået siden januar 1993? Regeringen har jo sat megen prestige ind på at knække ledighedskurven. I januar 1993 var ledigheden på 333.800 personer eller 11,9 pct. af arbejdsstyrken – et stort tal og et tal, som også tidligere regeringer har et ansvar for.